

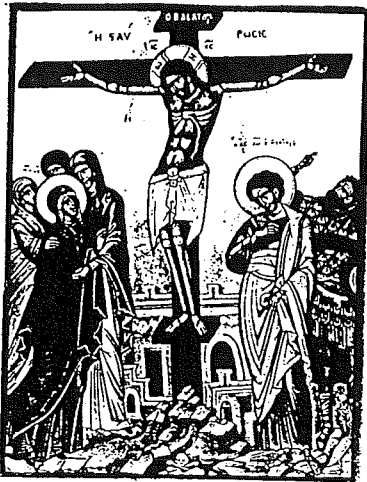
Αθωνική

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2000 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 52 - ΔΡΧ. 250

Πολιτεία

Ἄρον, ἄρον

Σταύρωση αὐτόν

Ἄγιου Ἀμφιλοχίου Ἰκονίου

Σήμερον ἐορτάζομεν τὴν ἐπιτάφιον ἐορτὴν τοῦ Σωτῆρος μας. Καὶ Αὐτός μὲν εὐρίσκεται κάτω (εἰς τὸν Ἄδην) κοντὰ εἰς τοὺς νεκρούς, συντρίβων τὰ δεσμά τοῦ θανάτου καὶ γεμίζων τὸν Ἄδην μὲ φῶς καὶ ἐγείρων ἐκ τοῦ ὕπνου αὐτούς, οἱ ὅποιοι εἶχον κοιμηθῆ· ἡμεῖς δὲ πηδῶμεν ἀπὸ χαρὰν ὑπεράνω τῆς γῆς, σκεπτόμενοι μὲ τὴν φαντασίαν τὴν Ἀνάστασιν, καὶ δὲν φοβούμεθα μήπως ἡ φθορὰ ὑπερνικήσῃ τὴν ἀφθαρσίαν...

Ἐκαιούργια καὶ παράδοξα γεγονότα! Ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον (τοῦ Σταυροῦ) ἐκτείνεται Ἀὐτός, πού μὲ τὸν λόγον ἐξέτεινε τὸν οὐρανόν. Καὶ δένεται μὲ δεσμά Ἀὐτός, πού ἔδесе μὲ ἄμμον τὴν θάλασσαν. Ποτίζεται μὲ χολὴν Ἀὐτός, πού ἐχάρισε τὰς πηγὰς τοῦ μέλιτος· καὶ στεφανώνεται μὲ ἀγκάθια Ἀὐτός, πού ἐστεφάνωσε τὴν γῆν μὲ τὰ λουλούδια· καὶ κτυπάται πράγματι εἰς τὸ κεφάλι μὲ καλάμι Ἐκεῖνος, πού ἐπάταξε τὴν Αἴγυπτον μὲ τὰς δέκα πληγὰς καὶ ἐσκέπασε μὲ τὰ νερά τὸ κεφάλι τοῦ Φαραῶ. Δέχεται ἐμπυτισμούς τὸ πρόσωπο, τὸ ὅποιον τὰ Χερουβὶμ δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀντικρύσουν. Διατί νὰ εἶπω περισσότερα;

Χωρὶς νὰ ἀναγνωρίσουν τίποτε ἀπὸ τὴν ἀγαθότητά Του, κλείνουν εἰς τάφον Ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον κανένα ἀπὸ τὰ ὄντα δὲν δύναται νὰ περικλείσῃ. Καὶ τοποθετοῦν ἐπάνω εἰς τὸν Τάφον σφραγίδας φρουροῦντες Ἀὐτόν, πού εἶναι ἡ σωτηρία μας. Καὶ ἐπειδὴ φοβοῦνται τὴν Ἀνάστασιν, ἐγκαθιστοῦν στρατιώτας φρουρούς εἰς τὸν Τάφον.

Ἀπὸ
τὴ
σοφίαν
τῶν
Γερόντων

✘ Ἡ ὁδὸς πρὸς τὴ γνῶσιν τοῦ Θεοῦ διέρχεται πρωτίστως μέσα ἀπὸ τὴν πίστι, τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴ μετάνοια.

✘ Δὲν μπορεῖ κάποιος νὰ ἀγαπᾷ χωρὶς νὰ πάσχη. Ἡ μεγαλύτερη ὀδύνη εἶναι ν' ἀγαπᾷ μέχρι τέλους. Ὁ Χριστὸς ἀγάπησε τόσο πολὺ, ὥστε παραδόθηκε σὲ φρικτὸ θάνατο. Οἱ Ἅγιοι τὸ ἴδιο. Ὁ

Παράδεισος ἔχει πάντοτε αὐτὸ τὸ τίμημα.

Γέρων Σωφρόνιος Σαχάρωφ

✘ Ὅσο πιὸ πολὺ συνδέεσαι καθημερινὰ μὲ τοὺς ἀδελφούς σου, τόσο περισσότερο εἰσέρχεσαι μυστικά μέσα στὴν Ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ.

✘ Ποτέ δὲν μοῦ εἶπαν μπράβο, ὅπως κάνουν σήμερα στὰ μικρὰ παιδιά. Ὅλο μπράβο καὶ μπράβο καὶ τὰ καυμένα μεγαλώνουν φουσκωμένα ἀπὸ ἐγωισμό. Εἶναι μεγάλο κακὸ αὐτό.

Γέρων Πορφύριος

✘ Ἡ ἀπόφασιν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἀφιερωθῆ μιά γιὰ πάντα στὸν Θεό, εἶναι μιά φωτιά, μιά τέτοια φωτιά, πού ἀνθρώπος - ὅσο κι ἂν προσπαθῆ νὰ τὴν ἀνάψῃ - δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃ ποτέ. Τὴν φωτιά αὐτὴ τὴν ἀνάβει μόνο ὁ Θεός. Καὶ γι' αὐτὸ, ἀνθρώπος δὲν κάνει νὰ τὴν σβήνῃ. Οὔτε ὁ ἴδιος γιὰ τὸν ἑαυτό του. Οὔτε ἄλλος. Κανένας!

✘ Τὸ πολυτιμότερο δῶρο πού μπορεῖ νὰ προσφέρῃ ἀνθρώπος στὸν Θεό εἶναι ἡ προσωπικὴ του ἐλευθερία. Τὴν προσφέρει μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ἰσόβιας ὑπακοῆς.

Γέρων Ἰωὴλ Γιαννακόπουλος

✘ Ἐκεῖνο πού προέχει σήμερα εἶναι νὰ πιστέψουμε ὀλοψυχα στὸ Θεό καὶ ὅτι τίποτε δὲν γίνεται χωρὶς Αὐτόν. Ὅλα περιλαμβάνονται στὴ θεία Του Πρόνοια.

✘ Ἄν ἀκολουθήσουμε σταθερὰ τὴν ὡραία καὶ βασιλικὴ ὁδὸ τῆς ἀγάπης πρὸς ὅλους, τῆς ἀλληλοβοηθείας καὶ γενικὰ τῆς ἀρετῆς, τότε ὁ Χριστὸς θὰ εἶναι πάντα παρὼν μέσα μας.

Ἱερομόναχος Σίμων Ἀρβανίτης

✘ Γιὰ ν' ἀπαντήσῃ ὁ Θεός στὸ αἴτημά μας πρέπει πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ ἔχουμε ταπεινώσει.

Γέρων Παῖσιος

Ο άνθρωπος πού φοβάται τό Θεό, δέν καταφρονεί τό νόμο τῆς νηστείας. Θά σᾶς μιλήσω γι' αὐτό τό θέμα, γιατί ὁ πονηρός διάβολος, πού μισεῖ ὅλα τά καλά, πηγαίνει σέ κάθε Χριστιανό καί, δένοντάς τον ἀόρατα μέ τήν ἀμέλεια καί τήν ὀκνηρία, τόν πείθει νά καταφρονήσῃ τήν ἀγία νηστεία, πού γεννάει τόσα πνευματικά ἀγαθά καί συντελεῖ στή σωτηρία μας.

Γι' αὐτό σᾶς παρακαλῶ, νά μήν ἀκούσετε καθόλου τόν ἐχθρό τῆς ψυχῆς μας οὔτε νά ὑποκύψετε στό πάθος τῆς γαστρίμαργίας οὔτε νά ξαναγυρίσετε σέ περασμένη κακή συνήθεια.

Ο ΚΑΡΠΟΣ

Καθένας μας ἄς μήν ξεχνάῃ τήν ὠφέλεια πού προξενεῖ ἡ νηστεία. Εἶναι ὁ γιατρός τῶν ψυχῶν μας. Ἄλλου ταπεινώνει τήν σάρκα. Ἄλλου καταπραίνει τό θυμό. Ἀπό ἄλλον διώχνει τόν ὕπνο. Σέ ἄλλον φέρνει τήν προθυμία νά κἀνῃ ἀγαθοεργίες. Ἄλλου καθαρίζει τόν νοῦ καί τόν ἐλευθερώνει ἀπό πονηρούς λογισμούς. Ἄλλου δαμάζει τήν ἀδόμαστη καί ἀσυγκράτητη γλώσσα, γιά νά μή λέγῃ λόγια περιττά καί ἄπρεπα. Ἄλλου ἐμποδίζει τά μάτια νά βλέπουν ἐδῶ κι ἐκεῖ καί νά περιεργάζονται πράγματα μάταια ἢ βλαβερά.

Ἡ νηστεία σιγά - σιγά λεπταίνει τό στρῶμα τῆς ἁμαρτίας, πού καλύπτει τήν ψυχή, καί διώχνει ἀπ' αὐτήν τό νοητό σκοτάδι, ὅπως ὁ ἥλιος διώχνει τήν ὀμίχλη, καθαρίζει τά ψυχικά μας μάτια καί μᾶς ἀποκαλύπτει τόν ἥλιο τῆς δικαιοσύνης, τόν Ἰησοῦ Χριστό. Ἡ νηστεία, μαζί μέ τήν ἀγρυπνία, μαλακώνει τή σκληρότητα τῆς καρδιάς καί μᾶς φέρνει σέ κατάνυξι, ὅποτε εὐκολα περνοῦμε, μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ, τή θύελλα τῶν παθῶν καί τή φουρτούνα τῶν πειρασμῶν, καί φτάνομε στό λιμάνι τῆς ἀπαθείας.

ΤΗΣ... ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Αὐτά βέβαια, ἀδελφοί μου, δέν εἶναι δυνατό νά γίνουν μέσα σέ μιά μέρα οὔτε σέ μιά ἐβδομάδα, ἀλλά κατορθώνονται, μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ, μέσα σέ μεγάλο χρονικό διάστημα καί μέ πολύ κόπο, ἀνάλογα μέ τήν προθυμία καί τήν προαίρεσι τοῦ καθενός, τό μέτρο τῆς πίστεώς του, τή διάθεσι καταφρονήσεως τῆς ἁμαρτίας, τό βάθος τῆς ἀδιάκοπης μετάνοιας, τή θερμότητα καί συχνότητα τῆς προσευχῆς. Ὅλων αὐτῶν, ὅμως, βάσις καί προϋπόθεσις καί ἀρχή εἶναι ἡ νηστεία. Χωρίς τή νηστεία δέν γίνεται ἄλλη πνευματική ἐργασία. Ὅσες ἀρετές χτίσομε πάνω στό θεμέλιο τῆς νηστείας, εἶναι ἄσειστες καί ἀσάλευτες, σάν νά χτίστηκαν πάνω σέ στερεή πέτρα. Ὅταν βγάλουμε τό θεμέλιο τῆς νηστείας καί στή θέσι του βάλουμε τό χορτασμό τῆς κοιλίας, τότε μᾶς παρασύρουν οἱ πονηροί λογισμοί καί οἱ σαρκικές ἐπιθυμίες καί τά ψυχοφθόρα πάθη, ὅπως σέρνεται ἡ ἄμμος ἀπό τό ποτάμι, καί γκρεμίζεται ὀλόκληρη ἡ οἰκοδομή τῶν ἀρετῶν.

Γιά νά μή συμβῆ λοιπόν σέ μᾶς αὐτό τό κακό, ἄς χτίσομε τό οἰκοδόμημα τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς πάνω στή νηστεία. Αὐτό ὅμως νά γίνῃ μέ τή θέλησί μας, χωρίς τήν πίεσι ἄλλων. Πρέπει ἐλεύθερα νά ἐκτιμήσομε καί ν' ἀγκαλιάσομε τή νηστεία, πού ἡ ἀναγκαιότητά της ὑπογραμμίζεται ὄχι μόνο ἀπό τήν παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας μας, τούς κανόνες τῶν ἁγίων Συνόδων καί τίς ὑποθήκες τῶν Πατέρων, ἀλλά καί ἀπό τό ἱερό Εὐσγγέλιο.

Πρῶτα - πρῶτα ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, πρίν ἀναμετρηθῆ στήν ἔρημο μέ τό διάβολο, νήστευσε σαράντα μέρες καί σαράντα νύχτες. Κι αὐτό τό ἔκανε, ὄχι γιατί τοῦ χρειάζοταν ἡ νηστεία γιά νά καταβάλλῃ τόν πονηρό, ἀφοῦ εἶναι Θεός παντοδύναμος, ἀλλά γιατί θέλησε νά μᾶς δώσῃ, ὅπως καί σ' ἄλλες περιπτώσεις, ἄμεσο καί προσωπικό παράδειγμα γιά μίμησι. Ἐκεῖνος, σάν Θεός, ὄχι, ἀλλά ἐμεῖς, σάν ἄνθρωποι, ναί, ἔχομε ἀνάγκη τῆς νηστείας γιά νά διώξομε μακριά μας τό σατανά. Γιατί ὁ Χριστός πάλι βεβαίωσε, πῶς τό γένος τῶν δαιμόνων *“ἐν οὐδενί δύναται ἐξελθεῖν (ἀπό τόν ἄνθρωπο) εἰ μή ἐν προσευχῇ καί νηστείᾳ”*. Ὅπως λοιπόν ὁ ἄγώνας τοῦ Κυρίου κατά τοῦ διαβόλου θεμελιώθηκε στή νηστεία, ἔτσι καί ὁ δικός μας ἄγώνας ἐκεῖ πάνω ἄς θεμελιωθῇ.

Ἀλλά καί στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων διαβάζομε, ὅτι στήν Ἐκκλησία τῆς Ἀντιόχειας ἦταν κάποιοι *“προφῆται καί διδάσκαλοι”*, τούς ὁποίους τό Ἅγιο Πνεῦμα πρόσταξε νά στείλουν τόν Παῦλο καί τόν Βαρνάβα στό ἀποστολικό ἔργο. Πότε καί πῶς ὅμως τούς μίλησε τό Ἅγιο Πνεῦμα; *“Λειτουργούντων αὐτῶν τῷ Κυρίῳ καί νηστεούντων”*. Καί πράγματι, *“ἐπιθέντες τὰς χεῖρας αὐτοῖς (τῷ Παύλῳ καί τῷ Βαρνάβῳ) ἀπέλυσαν”*. Πῶς καί πάλι; *“Ἰηστεύσαντες καί προσευξάμενοι”*. Καί ὅταν οἱ δύο αὐτοί Ἀπόστολοι ἐπισκέφθηκαν ἀργότερα τίς τοπικές ἐκκλησίες τῆς Μ. Ἀσίας, *“χειροτονήσαντες πρεσβυτέρους κατ' ἐκκλησίαν, προσευξάμενοι μετὰ νηστειῶν παρέθεντο αὐτούς τῷ Κυρίῳ”*.

Σέ μιά ἐπιστολή του, ἐξ ἄλλου, ὁ Πρωτοκορυφαῖος Ἀπόστολος συμβουλεύει τούς συζύγους νά ἐγκρατεῦνται *“ἐκ συμφώνου πρὸς καιρόν, ἵνα σχολάζωσι τῇ νηστείᾳ καί τῇ προσευχῇ”*.

Βλέπομε τώρα καθαρά, μέσ' ἀπό τή Γραφή, τή σημασία τῆς νηστείας. Αὐτή διώχνει τό διάβολο. Αὐτή ἐλκύει τό Ἅγιο Πνεῦμα. Αὐτή μᾶς σηκώνει νοερά ἀπό τή γῆ, ὅπου τρεφόμεσθε μέ *“τῆν βρώσιν τῆν ἀπολλυμένην”*, καί μᾶς ἐμπνέει τή λαχτᾶρα γιά τά οὐράνια, γιά *“τῆν βρώσιν τῆν μένουσαν εἰς ζωῆν αἰώνιον”*. Αὐτή μᾶς κάνει ὁμοίους μέ τούς ἄσάρκους ἄγγελους, πού ποτέ δέν τρῶνε καί ἀκατάπαυστα δοξολογοῦν τό Θεό. Αὐτή δίνει φτερά στό θεῖο πόθο, στήν προσευχή καί τῇ δοξολογία τοῦ Κυρίου, στή μελέτη τοῦ λόγου Του. Γιατί εἶναι γραμμένο: *“Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπί παντί ρήματι ἐκπορευομένῳ διά στόματος Θεοῦ”*

✠ **Α**ς χορταίνουμε, λοιπόν, όχι την κοιλιά μας με γήινες τροφές, αλλά την ψυχή μας με τα θεία λόγια της Γραφής και τις θεόπνευστες διδαχές των αγίων Πατέρων μας. Κάθε γήινη τροφή “ούκ εισπορεύεται εις την καρδίαν, ἀλλ’ εις την κοιλίαν, και εις τόν ἀφεδρώνια ἐκπορεύεται”. Ἡ οὐράνια τροφή τοῦ Θεοῦ λόγου, ὅμως, μπαίνει στήν καρδιά, τρέφει τήν ψυχή, φωτίζει τό νοῦ, ἀγιάζει ὅλο τόν ἄνθρωπο. Ἄς διώξουμε τήν ἀμέλεια καί τή ραθυμία. Ὅποιος κάθετα στό τραπέζι καί δέν ἔχει ὄρεξι γιά φαγητό, εἶναι ἄρρωστος σωματικά. Ἔτσι καί ὁποιος δέν ἀκούει καί δέν μελετᾷ τό λόγο τοῦ Θεοῦ μέ πόθο κι εὐχαρίστησι μεγάλη, εἶναι ἄρρωστος ψυχικά, ἀγευστος ἀπό πνευματικά χαρίσματα, ἐτομοθάνατος ἀπό πείνα καί δίψα πνευματική.

✠ **Α**ς συνειδητοποιήσουμε λοιπόν τήν ἀναγκαιότητα τῆς παθοκτόνου καί ψυχοφελούς νηστείας, πού θά ζωογονήσῃ τό πνεῦμα, θά ἐλαφρώσῃ τό σῶμα, θά καταστείλῃ τά πάθη καί θά παρακινήσῃ τή βούλησί μας σέ πνευματικά παλαίσματα, σέ καρποφόρα ἀσκησι, σέ πείνα καί δίψα καί πόθο Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού εἶπε “Ἐγώ εἶμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς· ὁ ἐρχόμενος πρός με οὐ μή πεινάσῃ καί ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ μή διψήσῃ πώποτε”.

✠ **Ο**ταν Αὐτοκράτορας στή Ρώμη ἦταν ὁ Μαξιμιανός, μαρτύρησε στήν Αἴγυπτο γύρω στά 304 ὁ Ἅγιος Οὐάρος, νεαρός ἀκόμη ἀξιωματικός κάποιας Ρωμαϊκῆς λεγεῶνος. Ζηλωτής Χριστιανός, συνελήφθη μέσα στίς φυλακές πού πήγαινε κρυφά γιά ν’ ἀνακουφίξῃ καί νά δῖνῃ θάρρος στούς Μάρτυρας. Ἦλθε ἔτσι κι’ ἡ δική του σειρά νά χύσῃ τό αἷμα του γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Στόν τόπο τοῦ μαρτυρίου του βρέθηκε, σταλμένη ἀπό τή Θεία Πρόνοια, μιά πολύ εὐσεβῆς Χριστιανή, ἡ Κλεοπάτρα. Ἦταν χήρα, ἀλλά πλουσιωτάτη κι’ εἶχε κοντά της τό μικρό μοναχογιό της. Ἡ εὐγενῆς κυρία παρακολούθησε μέ βαθύ πόνο τά σκληρά βασανιστήρια, πού ἔκαναν στό νέο γιά ν’ ἀπαρνηθῇ τήν πίστι του. Ὅταν ἔμεινε πιά ἀψυχο τό μαρτυρικό σῶμα, ἡ Κλεοπάτρα ἔδωσε πολλά χρήματα στούς δημίους καί τό πήρε. Μέ μεγάλη εὐλάβεια τό μετέφερε σ’ ἀρχοντικό της καί τό ἔθαψε σ’ ἕνα ιδιαίτερο δωμάτιο.

✠ **Υ**στερα ἀπό λίγα χρόνια, ὅταν βασιλέψῃ ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος καί σταμάτησαν οἱ διωγμοί ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν, ἡ Κλεοπάτρα ἄφησε τήν Αἴγυπτο γιά νά γυρίσῃ πίσω στήν πατρίδα της τήν Παλαιστίνη καί πήρε μαζί της τό λείψανο τοῦ Μάρτυρος, σάν πολύτιμο θησαυρό. Ἐκεῖ ξόδεψε ἕνα μεγάλο μέρος ἀπό τήν περιουσία της κι’ ἔκτισε μεγαλοπρεπέστατη ἐκκλησία στό ὄνομα τοῦ Ἁγίου Οὐάρου κι’ ἀφῆρωσε σ’ αὐτήν τό τίμιο λείψανο πού φύλαγε μέσα σέ ὀλόχρυση λάρνακα.

✠ **Ο**ταν ἦσαν πιά ὅλα ἔτομα, προσκάλεσε τόν Ἐπίσκοπο καί τούς κληρικούς τῆς ἐπαρχίας γιά τά ἐγκαίρια. Ὅστερα ἀπό τή Θεία Λειτουργία, φιλοξένησε ὅλους τούς πιστούς καί τούς ἔστρωσε πλούσιο τραπέζι. Ἡ χήρα, μαζί μέ τό νεαρό γιό της, περιποιήθηκαν μέ τά ἴδια τους τά χέρια ὅλους τούς προσκαλεσμένους, χωρίς νά βάλουν ψωμί στό στόμα τους. Σάν νύκτωσε καί τό σπίτι ἀδειασε ἀπό τόν κόσμο, τσακισμένος ἀπό τήν κούρασι ὁ νέος, πήγε στό δωμάτιό του νά ξεκουρασθῇ. Σέ λίγο πήγε καί ἡ μητέρα νά τοῦ πάῃ φαγητό. Τόν βρῆκε νά καίγεται στόν πυρετό. Ἀνήσυχη τοῦ ἔκανε τίς περιποιήσεις πού ἤξερε, ξεχνώντας τήν πείνα καί τήν κούρασί της. Ἄλλ’ ὅσο πέρναγε ἡ ὥρα, ὁ πυρετός ἀνέβαινε καί προτοῦ προφτάσῃ νά ἔρθῃ ὁ γιατρός, ὁ νεαρός ξεψύ-

χησε στήν ἀγκαλιά τῆς ἀπαρηγόρητης μάνας. Ἄλλόφρονῃ ἐκείνη ἀπό τήν ἀπροσδόκητη συμφορά, σήκωσε τό νεκρό σῶμα καί τό πήγε στήν Ἐκκλησία τοῦ Μάρτυρος. Τό ἀκούμπισε πάνω στή λάρνακα τῶν λειψάνων καί πέφτοντας στά γόνατα, ξέσπασε σέ σπαρακτικό θρήνο. Μέ πονεμένα λόγια, θύμιζε στόν Μάρτυρα, σάν νά τόν εἶχε ζωντανό, μπροστά της, ὅσα εἶχε κάνει γιά χάρι του καί ἀπαιτοῦσε ἀπ’ αὐτόν νά κάνῃ ἐκεῖνο πού ἔκανε ὁ Ἐλισσαῖος γιά τή Σωμανίδα.

✠ **Α**νάμεσα στά δάκρυα καί σ’ ἀναφυλλητά, συντρυμμένη ἀπό τόν πόνο, ἀποκοιμήθηκε. Εἶδε τότε ἕνα θαυμάσιο ὄνειρο, πού παρηγόρησε τή μητρική καρδιά της.

Ἄνοιξε μπροστά στά μάτια της ὁ Οὐρανός καί μέσα ἀπό φῶς ὑπέρλαμπρο παρουσιάστηκε ὁ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, στεφανωμένος μ’ ὀλόχρυσο στεφάνι. Ἡ δόξα του δέν περιγράφεται. Κρατοῦσε ἀπό τό χέρι, σάν φίλος τόν φίλο του, τό γιό τῆς χήρας, πού φόραγε κι’ αὐτός ὀλάνθιστο στεφάνι στό ὄμορφο κεφάλι του.

- Μή μέ κατηγορῆς γιά ἀγνωμοσύνη, Κλεοπάτρα, τῆς εἶπε ὁ Μάρτυς μέ γλυκύτητα. Θυμᾶσαι πόσες φορές, γοναπιστή μπροστά στά λείψανά μου, γύρευες χάριτες γιά τό παιδί σου; Τί πιό μεγάλο χάρισμα μπορούσα νά σοῦ ἀνταποδώσω ἀπό τούτη τή δόξα πού βλέπεις; Ἄν, ὕστερα ἀπ’ αὐτό, ἐξακολουθῆς νά τόν γυρεύῃς κοντά σου, εἶναι ἐλεύθερος νά ἔλθῃ. Καί, γυρίζοντας στό νέο, τοῦ ἔδειξε τήν πονεμένη μητέρα του. - Φίλε μου, μπορεῖς νά πᾶς μαζί της.

✠ **Ε**κείνος ἔπεσε στήν ἀγκαλιά τοῦ Μάρτυρος, σάν νά μήν ἤθελε ποτέ νά τόν ἀποχωρισθῇ, καί στρέφοντας στή μητέρα του ἐλαφρά τό κεφάλι, τῆς εἶπε: - Ἐπιμένεις νά μοῦ στερήσῃς αὐτή τήν εὐτυχία; Θέλεις ποτέ νά μέ ξαναφέρῃς ἀπό τά αἰώνια στά πρόσκαιρα κι’ ἀπό τή χαρά στή λύπη; Πᾶψε, μητέρα, νά πενήθῃς καί ἐτομᾶσου νά μᾶς συναντήσῃς.

✠ **Β**άλσαμο παρηγορίας χύθηκε στήν πληγωμένη καρδιά τῆς χήρας, ὕστερα ἀπό τήν ὄπτασι. Ἄφου ἔθαψε τό παιδί της στήν καινούργια Ἐκκλησία, μοίρασε στούς φτωχοῦς ὅλη τήν περιουσία της, φόρεσε ταπεινά ρούχα κι’ ἔμεινε ἐκεῖ κοντά στόν τάφο τοῦ Μάρτυρος καί τοῦ παιδιοῦ της. Ἐπτά ὀλόκληρα χρόνια περιποιήθηκε τό Ναό καί πέθανε μέ φήμη Ἁγίας.

Ποτέ

"ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ"

Στὴν Σκήτη τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, ὁ Μοναχὸς Ἰωσήφ, θέλησε νὰ ἐπισκευάσῃ στὸ πάτωμα τῆς Καλύβας του ἓνα σανίδι πού εἶχε σαπίσει.

Καθάρισε τὸ σάπιο, πήρε μὲ ἀκρίβεια τὰ μέτρα, ἔκοψε τὸ σανίδι καὶ πήγε νὰ τὸ τοποθετήσῃ. Ὄταν τὸ ἔβαλε στὴ θέσι του, τὸ σανίδι ἦταν μεγαλύτερο. Τὸ πήρε, ἔκοψε τὸ περισσὸ καὶ πήγε πάλι νὰ τὸ τοποθετήσῃ. Τότε εἶδε πὼς ἦταν μικρότερο ἀπ' ὅ, τι ἔπρεπε.

Ο Γέρο - Ἰωσήφ ἦταν μαραγκὸς τὸ ἐπάγγελμα. Παίρνει γιὰ δευτέρη φορά τὰ μέτρα, κόβει ἄλλο σανίδι στὰ μέτρα πού χρειάζονταν μὲ πολλή ἀκρίβεια, πήγε νὰ τὸ βάλῃ στὴ θέσι του, ἀλλὰ καὶ πάλι περίσσευε, τὸ ἔκοψε, κι ὅταν πήγε νὰ τὸ καρφώσῃ, ἔγινε μικρότερο! Τότε ἔχασε τὴν ὑπομονή του καὶ μὲ θυμὸ εἶπε:

- Ἄει στὸ Διάβολο, Διάβολο, τί νὰ σοῦ κάνω γιὰ νὰ ταιριάξῃς; Τέσσερες φορές σέ ἔκοψα, τώρα τί διάβολο ἔχεις καὶ δέν ταιριάξεις;

Ο ταλαίπωρος αὐτὸς Μοναχὸς, ἀντὶ νὰ εἰπῇ τὴν εὐχή καὶ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴ θεία βοήθεια στὴν ἐργασία του, προτίμησε νὰ μνημονεύσῃ τὸ Διάβολο, ὁ ὁποῖος δέν ἄργησε ἀλλὰ κάτι τέτοιες εὐκαιρίες ζητάει, γι' αὐτὸ παρουσιάσθηκε μπροστά του, μ' ὅλη τὴν ἀγριωπὴ μορφή του καὶ τοῦ εἶπε:

- Μὲ φώναξες Γέροντα, τί εἶναι, θέλεις τίποτα; Ἐδῶ εἰμαι

ἐγὼ νὰ σέ βοηθήσω.

Ο Γέρο - Ἰωσήφ τρομαγμένος ἔκαμε τὸν σταυρὸ του, παράτησε τὸ σανίδι κι ἔτρεξε στὸν Πνευματικὸ του νὰ ἐξομολογηθῇ, ἀλλὰ ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα ἔχουν περάσει περισσότερα ἀπὸ τριάντα χρόνια καὶ δέν μπορεῖ ἀκόμη νὰ συνέλθῃ, τοῦ ἔμεινε ὁ φόβος καὶ μιὰ ἀφηρημάδα στὸ μυαλό, σὰν ἀντιμισθία ἀπὸ τὸ Διάβολο.

Τοῦτο ἄς γίνῃ μάθημα σέ ὄλους, μικροὺς καὶ μεγάλους, νὰ μὴ λένε τὸ Διάβολο, οὔτε γιὰ ἀστεία. Ἐπειδὴ ὁ Διάβολος βάζει τὸν ἄνθρωπο νὰ θυμῶνῃ καὶ στὸν θυμὸ του ἐπάνω, τὸν βάζει νὰ βρίζῃ ἢ νὰ βλασφημῆσῃ τὰ θεία, κι ἂν δέν κατορθώσῃ τοῦτο, τὸν πείθει νὰ εἰπῇ στὸ συνάνθρωπό του, στὸν ἀδελφὸ του, στὸ παιδί του ἢ καὶ στὸν ἑαυτὸ του ἀκόμη "Ἄει στὸ Διάβολο". Τοῦτο γίνεται κακίστη συνήθεια καὶ πολλοὶ γονεῖς στέλνουν τὰ παιδιά τους στὸ Διάβολο.

Ἐὼ μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀποκτήσῃ κα-

λὲς συνήθειες κι ἀντὶ νὰ λέγῃ "ἄει στὸ Διάβολο", νὰ λέγῃ "ἄει στὴν εὐχή" ἢ "ἄει στὸ καλὸ σου" ἢ, ὅπως συνηθίζουν οἱ Πατέρες νὰ λένε, "νὰ σέ πάρῃ ἡ εὐχή" ἢ "ὁ Θεὸς νὰ σ' ἐλεήσῃ", πού εἶναι τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα.

***Ε**τσι συνηθίζει ὁ ἄνθρωπος νὰ εὐχεται καὶ νὰ λέγῃ πάντοτε τὸ καλὸ, σύμφωνα μὲ τὴν Ἁγία Γραφή, πού λέγει "εὐλογῆτε καὶ μὴ καταράσθε" (Ρωμ. 1Β': 14).

ΦΟΒΕΡΗ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Στὴν Καλύβα "Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου" τῆς Ἁγίας Ἄννας, ἔζησε ἀσκητικὰ καὶ μὲ ἄκρα ὑπακοή καὶ ταπεινώσι ὁ Μοναχὸς Εὐλόγιος, ὁ ὁποῖος σέ ἡλικία 95 χρόνων ἔφυγε ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτο γιὰ τὴν ἄλλη, τὴν αἰώνια ζωή.

Προεῖδε καὶ προεῖπε τὸν θάνατό του καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Πατέρες τῆς Σκήτης, ὅπως συνηθίζουν νὰ κάνουν, πήγαιναν νὰ πάρουν εὐχή ἀπὸ τὸν μελλοθάνατο Γέροντα.

Κατὰ κοινὴ ὁμολογία τῶν Πατέρων αὐτῶν, ἀπὸ τὸν μελλοθάνατο Γέροντα, πήρανε ἓνα μάθημα ἱερῆς ἐξετάσεως καὶ φοβερῆς ἀπολογίας τῆς ψυχῆς πού, στὴν προκεμμένη περίπτωσι, ἡ ἀπολογία τῆς ψυχῆς γινόταν μὲ τὸ σῶμα, διότι ὁ Γέρο - Εὐλόγιος, ἐπὶ 24 ὥρες πρὶν νὰ παραδώσῃ τὸ πνεῦμα, κινουσε τὸ κεφάλι του, πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερά καὶ τὸν ἀκούγανε οἱ Πατέρες νὰ λέη: "Ποῦ, πότε; Ποῦ, πότε;" Συνέχεια, χωρὶς διακοπή. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους δοκίμασαν νὰ βαστήξουν τὸ κεφάλι νὰ μὴν τὸ στρίβῃ δεξιὰ κι ἀριστερά, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὸ σταματήσουν. Πολλὲς φορές ἔλεγε: "Ὅχι, δέν ἔγινε αὐτό, λέτε ψέματα". "Γιὰ κείνο ἔκαμα μετάνοια" καὶ πάλι συνέχιζε: "Ποῦ, πότε;" Ἐτσι ἔφυγε γιὰ τὸν Οὐρανὸ χωρὶς ἄλλη πληροφορία.

Αθωνική

πολιτεία

ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ 6 - 114 71 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ: 6443.290, FAX 6424.266

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Κωνσταντῖνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Ἀργυρῶ Παχῆ

Ἀδραμυττίου 10, 171 21 Ν. ΣΜΥΡΝΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 1000 δρχ.

